

JURYRAPPORT 2017

De jury

Jan Gras, voorzitter, (directeur Agora Theater & Congrescentrum), Eveline Mol (programmeur, artistiek leider Cameretten), Joris Henquet (journalist), Katja Brenninkmeijer (programmeur De Meerse), Ruud Kuper (directeur Rijswijkse Schouwburg) en Esther Hammink (directeur Theaterhotel Almelo).

De jury wordt ondersteund door een signaleringscommissie, bestaande uit: Heleen Boom, Adriaan Bruin, Frank Heijman, Marijt Helmink, Joris Kemps, Jeanne Kers, Kim Muller, Floor Nicolas en Pietie van Veen.

De uitreiking

Maandag 2 oktober in Diligentia, Den Haag

De Cabaretprijzen

De Poelifinario: de VSCD Cabaretprijs voor die theatermaker(s) met het meest indrukwekkende cabaretprogramma van het seizoen.

De Neerlands Hoop: de VSCD Cabaretprijs voor veelbelovende theatermaker(s) met het grootste toekomstperspectief.

POELIFINARIO

Prijs voor theatermaker(s) met het meest indrukwekkende cabaretprogramma van het seizoen

Genomineerd zijn:

Claudia de Breij

Oudejaarsconference 2016

Zonder in somberheid te vervallen slaagde Claudia de Breij er in haar eerste oudejaarsconference in om het ongekend heftige nieuwsjaar 2016 te vatten. In een sfeervolle, goed bij Oud & Nieuw passende setting, waarin zij wordt bijgestaan door een vijfmansband, hield De Breij een conference waarin veel werd gerelativeerd en te lachen viel, maar waarin tevens een serieuze poging werd gedaan om het verdeelde Nederland op de valreep van het jaar te verbinden en met een positief gevoel het nieuwe jaar in te sturen. De Breij geeft in het begin van haar verhaal aan hoe klaar zij is met het boze gevoel, en toe is aan iets opbouwends. Dat brengt ze vervolgens overtuigend in de praktijk.

De Breij doet dit door de kernzin 'Hier wil ik zijn', uit een liedje dat een aantal keer in de voorstelling terugkeert, op diverse manieren uit te werken. Allereerst door verschillende uitspraken van VVD-politici aan te halen over Nederland als 'waanzinnig gaaf land' en de 'beste cultuur voor vrouwen en homoseksuelen'. Stellingen die aanvankelijk sceptisch tegemoet worden getreden, blijken aan het einde van haar conference meer waarheid te bevatten dan De Breij aanvankelijk dacht. Door het publiek mee te nemen in deze gedachtegang weet De Breij Nederland op een niet-populistische manier te prijzen, met een conclusie waarin mensen aan zowel de linkse als rechtse kan van het politieke spectrum zich zouden moeten kunnen vinden.

De Breij komt uit bij deze conclusie door te vertellen over een serie reizen die zij in 2016 maakte om meer te leren over vluchtelingen crisis, van Nederlandse azc's tot 'opvang in de regio' in Libanon. Deze reisverslagen zorgen voor een interessant perspectief, dat voorbij gaat aan de zoveelste mening uit de onderbuik, een ander verschijnsel dat De Breij met originele en scherpe vergelijkingen onderuit haalt.

Qua vorm biedt de conference een vlotte mix van tekst en muzikale fragmenten, die prachtig worden gezongen en vloeiend zijn geïntegreerd in de verhalen. Persoonlijke jeugdherinneringen over 'het schaakbord van mijn broer', maar ook muzikale eerbetonen aan overleden muzikanten zoals Prince en de op het allerlaatste moment toegevoegde George Michael passen fraai binnen het format van de oudejaarsvoorstelling.

Door naast maatschappelijk ook persoonlijk te zijn, ondermeer door terug te kijken op De Breijs tweede huwelijk waarop haar kinderen hun mama's toezingen, wordt het slotstuk over Nederland als een land waar je 'naartoe zou willen vluchten als je er niet geboren was', nog een stuk overtuigender en krachtiger.

Het brengt De Breijs eerste Oudejaarsconference prachtig in balans. De voorstelling laat een frisse wind waaien door een klassiek Nederlandse cabaretgenre.

Theo Maassen

VANKWAADTOTERGER

Aan het begin van zijn achtste cabaretsolo neemt Theo Maassen zich voor om de ultieme grap over de profeet Mohammed te gaan maken. Humor is voor Maassen immers heilig, dus ook de grap die grote consequenties kan hebben, moet volgens hem te bedenken en te maken zijn.

De Mohammed-grap komt er uiteindelijk niet in letterlijke zin, maar wel wordt het publiek meegenomen in de gedachtegang die bij het maken van zo'n grap door een cabaretier komt kijken.

VANKWAADTOTERGER heeft een geraffineerde structuur. Na een verrassende opening vanachter het voordoek stuurt Maassen een metafoor de zaal in over een man die op een brandend matras slaapt. Als de brandweerman vraagt hoe het matras heeft vlam gevat, antwoordt de man dat hij dat niet weet, omdat het matras al brandde toen hij erop ging liggen.

Vervolgens beweert Maassen dat humor dat hoogste kunstvorm is. Hij haalt alle andere kunstvormen onderuit, en bouwt een betoog op dat kan worden gezien als een masterclass in de humorkunde. Hij stipt alle verschillende kanten van humor aan, om die steeds subtiel te illustreren met een praktijkvoorbeeld. Vlak voordat hij in een conference een theatercollega aanpakt, heeft hij bijvoorbeeld het begrip 'incasseringsvermogen' laten vallen,

en gesteld hoe belangrijk het is om in een open samenleving iets over jezelf te horen wat niet leuk is, en het toch incasseert.

Zo zit de voorstelling vol met slimme grappen, die naast enorm geestig ook steeds gezien kunnen worden als een onderdeel van Maassens humorcollege. Het gaat over godslastering, over empathie voelen bij degene over wie je de grap maakt, maar ook de meligheid komt uitgebreid aan bod in de conference waarin Maassen laat horen hoeveel Franse leenwoorden de Nederlandse taal rijk is.

Daardoor is *VANKWAADTOTERGER* een veelzijdig programma, waarin Maassens performance is fijngeslepen: zeer energiek gespeeld, met fraaie typering en een superieure timing. Ook in deze voorstelling bewijst Maassen weer dat hij uitblinkt in spitsvondige oneliners, die hij achteloos in het rond strooit.

VANKWAADTOTERGER zoekt grenzen op en verlegt ze. In het slotdeel wordt Maassens gedachtegang onbehaaglijk, omdat hij controversiële kwesties rond de islam en de PVV aansnijdt. De voorstelling gaat uiteindelijk over het verschil over onverschilligheid versus fanatisme. De man die op de brandende matras slaapt is de westerse mens, die zijn schouders ophaalt over de islamitische normen en waarden op het gebied van homo- en vrouwenrechten en de vrijheid van meningsuiting. Maar Geert Wilders is volgens Maassen het verkeerde antwoord op de juiste vraag.

Door deze onderwerpen op een confronterende manier aan te snijden laat Maassen je hersens ratelen. Hij stelt de vragen die door zoveel andere cabaretiers uit de weg worden gegaan. *VANKWAADTOTERGER* is scherpe satire, het is een ode aan de humor, maar wel een die uiteindelijk juist probeert te wrichten in plaats van ontwrichten.

Maassen besluit met de opmerking dat hij gelovigen niet wil kwetsen, dat het universeel menselijk is om in je eigen waarheid te geloven en dat we in die zin allemaal idioten zijn. Humor kan mensen bij elkaar brengen, en Maassen gebruikt het cabaretpodium om te bewijzen hoe dat volgens hem zou kunnen.

Ronald Snijders

WELKE SHOW

In het absurdistische universum van Ronald Snijders wordt de toeschouwer voortdurend op het verkeerde been gezet. In zijn door Niels van der Laan strak

geregisseerde, feestelijke derde voorstelling rijgt hij met behulp van een tweemansband de onverwachte grappen aaneen. Dat begint al met de opening, waarin zijn muzikanten achter de verkeerde instrumenten plaatsnemen. Als frontman Sniijders dan het toneel betreedt ziet hij zich geconfronteerd met een microfoon die verkeerde klemtonen legt. Zo val je de hele avond van de ene absurde omkering in de andere, van een krankzinnig radiojournaal tot een alternatieve volgorde voor het alfabet.

Al deze losse onderdelen worden bijeen gehouden door het format waarin Sniijders zijn voorstelling goot: *WELKE SHOW* heeft de vorm van een ouderwetse onemanshow zoals Toon Hermans die maakte, met persoonlijke liedjes begeleid door een combo, een ouderwetse pauze, en als vormgeving een bloemstuk op een pilaar en een conferencier in een keurig pak. Deze vorm is zowel een postmoderne knipoog van Sniijders met parodiërende elementen als een eerbetoon aan Hermans als de meester van de briljant vertelde onzinverhalen over het ogenschijnlijke niets.

Als artiest en uitvoerder zet Sniijders diverse stappen voorwaarts in *WELKE SHOW*. Hij plaatst zijn grappen sterk, met een goede komische timing en het juiste bijbehorende uitgestreken gezicht. Daarnaast is hij voor het eerst als zanger te horen, in een serie aanstekelijke, vrijwel altijd op de grap gerichte liedjes die door de begeleiding van toetsenist Erik Verwey en drummer Bram Knol van een fijne bigbandsound worden voorzien.

WELKE SHOW is in de eerste plaats een grote verzameling verrukkelijke onzin, maar voor de goede verstaander komen er genoeg aanwijzingen voorbij die iets zeggen over het wereldbeeld van Ronald Sniijders. Hij roept en passant vragen op als 'Waarom zijn we hier op aarde?' en somt een lijst op met dingen in het heelal waar hij zich aan stoort, zoals het 'heelal dat maar een beetje zit af te drijven'. Het lijken losse flodders, maar het draagt uiteindelijk wel degelijk bij aan een gevoel van vervreemding dat *WELKE SHOW* weet over te brengen op de toeschouwer.

In het allerlaatste nummer zingt Sniijders, voor het eerst op de avond op min of meer ernstige toon: 'Iedereen is alleen / en dat ik niet rijmen kan / hoort bij het systeem'. Naast een leuke rijmgrap zijn het dit soort subtiele observaties die een drive en persoonlijkheid onder het programma leggen die voldoen aan de wetten van geslaagd absurdisme: het tonen van de onlogische kanten van het leven, de miscommunicatie tussen mensen en de daaruit voortkomende

eenzaamheid. Het is knap dat Snijders deze laag aanbrengt in een voorstelling die door veel toeschouwers enkel lachend zal worden ondergaan.

Vrijdag & Sandifort

Vrijdag vs. Sandifort

De derde samenwerking tussen Remko Vrijdag en Martine Sandifort begint met een slimme spiegeling van de mogelijke publieksverwachtingen. Vrijdag en Sandifort spelen twee vriendinnen die een avondje naar het theater gaan, en laten in hun droogkomische dialoog vol versprekingen en misverstanden alle vooroordelen voorbij komen die er over de ervaren artiesten Vrijdag en Sandifort en hun theaterwereldje te bedenken kunnen zijn.

Na de tientallen sketches en typetjes die zij in hun carrières al gespeeld hebben, worden in *Vrijdag vs. Sandifort* onder de regie van Kees Prins juist een aantal frisse nieuwe wegen ingeslagen. Zo zijn er niet alleen maar losstaande sketches, maar worden er een aantal verhaallijntjes opgezet rond terugkerende personages, zoals een eigenaardige jongen die een winkelierster vraagt om cadeau-advies voor zijn vriend Bert. In de liedjes worden niet enkel meer andere artiesten geparodieerd, maar zijn Remko en Martine ook als zichzelf te horen, zoals in het indrukwekkende slotlied 'Nooit overbodig'.

Dat dit alles wordt uitgevoerd op hoog niveau is al bijna logisch te noemen. Er zijn maar weinig Nederlandse cabaretiers die met zoveel acteer- en zangtalent, energie en overtuigingskracht op het toneel staan als Remko Vrijdag en Martine Sandifort. Schijnbaar moeiteloos schieten zij van het ene personage in het andere, met telkens een geheel ander stemgebruik en motoriek. Van volks en plat naar highbrow en bekakt, zoals in de prachtige scène waarin een Duitse en een Amerikaanse operaster een nieuwe aria instuderen in voor hun onbegrijpelijk Nederlands. Hierin etaleert het duo hun kenmerkende mix van humor en muzikaliteit.

Dit duo durft met schaamteloosheid op het toneel te staan. Ze zoeken grenzen op en gaan er met genoeg overheen, ook al dreigen ze daarmee een deel van het publiek kwijt te raken. Voor een ander deel van het publiek verhoogt dit juist de hilariteit: zij zien een sketchvoorstelling met een prettige rafelrand, met scènes die niet enkel veilig amusement bieden maar ook sterk schrijven, zoals in de dialoog over het 'vechten' tegen kanker.

In deze strakke en afwisselende show laten Vrijdag en Sandifort ook behoorlijk veel van zichzelf zien. In de slotscène van de voorstelling wordt het letterlijk Vrijdag versus Sandifort wanneer Martine een standup comedy-act doet over het leven als single vrouw, terwijl Vrijdag de stoorzender speelt die steeds een leukere grap probeert te maken. Sandifort gaat daar lange tijd in mee, maar is het op een zeker moment helemaal zat en gebiedt Vrijdag om het podium te verlaten, wat een spannend moment in de voorstelling oplevert.

De vorm waarin sketches en liedjes elkaar in een vloeiende montage afwisselen is een te koesteren stroming binnen het Nederlandse cabaret. Een stroming die Vrijdag & Sandifort vol vakmanschap en spelplezier weten voort te zetten.

Sanne Wallis de vries

Gut

In haar zesde cabaretsolo vertelt Sanne Wallis de Vries dat zij als vrouw van midden veertig wel zo'n beetje 'klaar is'. Man, kinderen, huis, carrière: dit is het geworden. Wallis de Vries heeft haar plek gevonden, laat zich niet meer kwetsen en zoekt alleen nog naar dingen die 'joy sparken', die vreugde geven. In eerste instantie lijkt dit niet een erg urgent uitgangspunt voor een theaterprogramma, maar met haar observatievermogen en verbeeldingskracht weet Wallis de Vries die gedachte al snel om te buigen.

Vooraf in het begin van *Gut* spreidt Wallis de Vries een unieke verteltrant ten toon, waarin de komische terzijdes haar zomaar lijken in te vallen. Ze vertelt over 'overbodige mondgeluiden', hoe je mensen het beste kunt 'nabauwen' en ze onderbreekt haar verhaal steeds voor een reeks handige levenstips. Hier laat Wallis de Vries zien dat zij een originele theaterpersoonlijkheid is, die de zaken net even anders bekijkt dan wij.

Gaandeweg krijgt het programma meer diepgang en zeggingskracht, wanneer Wallis de Vries op subtiele wijze diverse contrasten aanstipt en uitwerkt. Het gaat over het contrast tussen een stabiel persoonlijk leven en de stand van de wereld, die zich geenszins in rustig vaarwater bevindt. Het contrast tussen de tot rust gekomen volwassen versie en de onrustige, nog onaffe puber Sanne, die naar Prince luistert in Alphen aan de Rijn. Op abstracter niveau gaat het over het contrast tussen licht en donker.

Wallis de Vries haalt herinneringen op aan haar Friese grootouders, die haar leerden dat het in het leven draait om te zoeken naar het licht in de duisternis, om proberen licht maken wat donker is. Het thema van het 'joy sparken' keert hier terug, maar ook in bijvoorbeeld in een lied over Geert Wilders, waarin Wallis de Vries de PVV-leider vraagt wat hem nu vreugde brengt, wat zijn leven licht maakt.

In het slotbeeld van de voorstelling vertelt Sanne over de korte periode van de dag, als de zon net is ondergegaan, waarin alles even goed zichtbaar is in het afnemende licht. Ze voelt veel bij dat moment, ze wil het omarmen: het moment al het moois én al het lelijks even goed zichtbaar.

Naast deze subtiele rode draad kent het programma een sterke muzikale component, met een ambachtelijk kleinkunstliedje als 'Problemen' maar ook een punkrocknummer over Theresa May. Essentieel hierbij is de aanwezigheid van percussionist Martijn Bosman en gitarist Wouter Planteijdt, die ook tijdens de conferences een sprankelend geluidsdecor onder de vertelling leggen.

Verder is er is plek voor imitaties, een sketch over prinses Beatrix op vakantie op een Grieks eiland, en diverse interacties met het publiek. Het maakt *Gut*, een titel die een drievoudige betekenis blijkt te hebben, tot een veelzijdige cabaretvoorstelling, waarin alle talenten van Wallis de Vries een plek hebben gekregen.

De VSCD-Cabaretjury kent de Poelifinario toe aan Theo Maassen voor zijn voorstelling *VANKWAADTOTERGER*

NEERLANDS HOOP

Prijs voor veelbelovende cabaretier(s) met het grootste toekomstperspectief

Genomineerd zijn:

Jan Beuving

Raaklijn

Door zijn achtergrond als wiskundige in te zetten biedt Jan Beuving in *Raaklijn*, zijn eerste echte solovoorstelling na de samenwerking met natuurkundige Daan van Eijk, een uniek en verfrissend perspectief, dat nergens anders in het huidige cabaret te vinden is. Op welk cabaretpodium worden er nu liedjes gezongen over de stelling van Fermat, de tangens en wiskundige Hans Freudenthal? Beuving integreert de meest complexe wiskundige theorieën met veel inzicht maar ook humor in zijn voorstelling. Hij boort daarmee een speciaal publiek van exacte wetenschappers aan, maar heeft zijn voorstelling toegankelijk genoeg gemaakt om ook de reguliere theaterbezoeker te interesseren.

Beuving is alfa en bèta tegelijk, en zit daarmee tussen twee werelden in, een thema dat in *Raaklijn* op diverse manieren terugkeert. Naast de verhalen over wiskunde zet Beuving ook een lijn uit over zijn amateurvoetbalelftal en de vele PVV-stemmers die hij onder zijn teamgenoten heeft. Hij zet zichzelf neer als de raaklijn die langs twee uiteenlopende werelden scheert, wat leidt tot een frisse kijk op onze verdeelde samenleving. Het geeft *Raaklijn* een maatschappelijke lading, waarbij Beuving voorbij gaat aan platgetreden paden.

In *Raaklijn* schaarft Beuving zich nadrukkelijk in de Nederlandse cabaretraditie. Onder meer door de definitie van cabaret volgens historicus Wim Ibo aan te halen: cabaret is 'literair-muzikale theaterkleinkunst in een intieme omgeving voor een intelligent publiek'. Maar ook door te vertellen over de lessen die hij leerde van de bewonderde Maarten van Roozendaal over waarheid en geloofwaardigheid in het theater.

Muzikaal is het hoogstaand, dankzij Beuvings talent als tekstdichter in combinatie met fijnzinnige composities en muzikale begeleiding door pianist Tom Dicke. In *Raaklijn* wordt een hele reeks fonkelnieuwe kleinkunstliedjes

gepresenteerd, die uitblinken in ongebruikelijke onderwerpkeuze, en slimme, humoristische teksten die met mathematische precisie zijn geschreven.

Ook over de vormgeving is goed nagedacht. De vondst van de teller op het toneel, die aan het begin van deze 'kwart-avondvullende voorstelling' op exact negentig minuten staat, past perfect bij de onderwerpen die Beuving aansnijdt. Door de truc met het stoppen van de tijd aan het slot wordt deze teller op dramaturgisch vlak nog functioneler.

Tot slot is het opvallend welke ontwikkeling Jan Beuving in *Raaklijn* doormaakt als uitvoerend artiest. In zijn podiumprésence is hij dynamischer geworden, hij toont zijn enthousiasme, maakt goed contact met de zaal, en ook als zanger heeft hij aan kracht gewonnen. Het maakt *Raaklijn* tot een indrukwekkende voorstelling, die heel nieuwsgierig maakt naar waar Jan Beuving in de toekomst nog meer toe in staat is.

Patrick Laureij

Dekking Hoog

Ras-Rotterdammer Patrick Laureij weet een verrassende blik op de maatschappij en het leven te bieden en is daarmee een aanwinst in het cabaretlandschap. In zijn debuutvoorstelling *Dekking Hoog* vertelt Laureij het verhaal van zijn jeugd in het als ruig bekend staande Rotterdam-Zuid. In het straatleven heeft hij het nodige meegemaakt. Hij vertelt over zijn verleden als kickbokser en het in elkaar timmeren van een gozer in een club. Maar al snel wordt duidelijk dat Laureij zelf niet zozeer een jongen van de straat is, maar meer een jongen van de stoep: hij leerde tijdens zijn Rotterdamse jeugd vooral goed observeren.

Dat talent wordt met succes benut in *Dekking Hoog*. Met zijn karakteristieke Rotterdamse tongval weet Laureij hilariteit te creëren met verhalen over een prullenbakkie aanschaffen bij de Blokker, een roos kopen voor zijn vriendin en de schaamte die opsteekt als je met een muffin in de bioscoop zit. Laureij biedt rauwe en eerlijke comedy over thema's als mannelijkheid, seks en liefde, en speelt daarbij met de frictie tussen zijn stoere voorkomen en zijn gevoelige kanten. Hij is zelf zeer openhartig tegenover de zaal, en in combinatie met zijn originele improvisaties met mensen uit het publiek weet hij zo waarachtig contact te maken.

Laureij heeft de ambitie om stand-up comedy te maken in de Amerikaanse traditie. Daarin komt hij een heel eind door de vormgeving van *Dekking Hoog* sober maar wel sfeervol te maken. Hierdoor komt zijn comedy niet alleen tot zijn recht in theaters, maar ook in comedyclubs, en zoals is gebleken zelfs in concertzalen als Paradiso en in het voorprogramma van Anouk in Ziggo Dome. Dat hij tijdens zijn theatertour een DJ meenam die vooraf speelde, getuigt van een vernieuwende kijk op hoe het theaterpubliek een voorstelling kan beleven.

Wat bovendien komt bovendien is dat Laureij een stand-up comedian is die weet wat hij doet. Zijn voordracht oogt spontaan en authentiek, maar daarachter gaan de timing en techniek schuil van een stand-up comedian met ervaring.

Hoewel fragmentarisch van aard heeft *Dekking Hoog* toch genoeg samenhang om het meer te laten zijn dan een reeks achter elkaar geplakte anekdoten. Als je zijn verhalen bij elkaar optelt zie je dat Laureij een zelfportret heeft geschetst. Hij gebruikt deze voorstelling als de eerste kennismaking voor een publiek met een nieuwe comedian. Na afloop ben je benieuwd wat hij nog meer te vertellen heeft.

Patrick Nederkoorn

Het komt nu wel heel dichtbij

Voor zijn tweede cabaretvoorstelling maakte Patrick Nederkoorn een vernuftige vertelconstructie waarin hij verschillende verhaallijnen uitzet, die bijeen worden gehouden door de thema's angst en veiligheid. Op een originele manier worden deze thema's als zowel persoonlijke als maatschappelijke wijze uitgewerkt.

Nederkoorn opent met zijn eigen coming-of-age-verhaal over een strenge gereformeerd-synodale jeugd in Amersfoort. Middels jeugdherinneringen, het zingen van het kerkliedje 'Alles wordt nieuw' en het opsommen van alle mogelijke afsplitsingen binnen de gereformeerde gemeenschap schetst hij op zowel laconieke als scherpzinnige wijze hoe hij werd opgevoed met angsten en geboden. Toch brengt hij dit niet als een afrekening met zijn jeugd, Nederkoorn beschouwt eerder berustend vanaf een afstandje, met een prettige relativering.

Als hij het boekje 'Help, er staat een terrorist in mijn keuken' van Arnold Karskens erbij pakt raakt hij vervolgens aan de maatschappelijke angst voor terrorisme die het westen in zijn greep houdt. Er wordt een tweede verhaallijn uitgezet, over een misverstand van tien jaar geleden, toen Nederkoorn werd opgepakt als 'terrorist' bij het maken van een onschuldig studentenfilmpje voor het kantoor van de AIVD in Voorburg. De verhoren op het politiebureau worden nagespeeld in een simpel maar effectief decor, waarbij een grote duistere luxaflex een gevoel van onbehagen oproept. Wanneer het feit naar boven komt dat Nederkoorn in de klas zat bij lid van de Hofstadgroep Jason W., wordt hij steeds verdachter. De opeenvolging van misverstanden wordt op komische en tegelijk verontrustende wijze overgebracht.

Zo geeft Nederkoorn meer voorbeelden op het vlak van privacy en ongelukkig toeval die erbij bijdragen dat iedereen voor terrorist kan worden aangezien. Nederkoorn schetst effectief ons tijdsgewricht, waarin het wantrouwen regeert en alle vuurtjes zo snel mogelijk worden opgestookt.

Uiteindelijk keert hij weer terug bij zijn eigen verhaal, en laat hij het publiek heel dichtbij komen door openhartig te vertellen over zijn eerste vriendin, die hem leerde om vrij te zijn. De situatie die hij schetst over een zoen in het Haagse Gemeentemuseum voor een schilderij van Mondriaan is fraai en beeldend verteld. Nederkoorn concludeert dat hij niet naïef is gebleven, maar het juist is geworden.

Het maakt *Het komt nu wel heel dichtbij* tot een doeltreffend pleidooi voor minder angst en wantrouwen, en meer relativering en vrijheid. Nederkoorn bewijst een authentieke, innemende persoonlijkheid te zijn, die zijn maatschappelijke betrokkenheid heeft omgezet in theater dat intellectueel prikkelt en waarin meer vragen worden gesteld dan antwoorden worden gegeven. Daarmee past zijn subtiel politiek geëngageerde theater goed in onze tijd. Met deze methode kan Nederkoorn in toekomstige voorstellingen nog veel meer maatschappelijke vraagstukken onder handen kunnen nemen.

**De VSCD-Cabaretjury kent de Neerlands Hoop toe aan
Jan Beuving voor zijn voorstelling *Raaklijn***